

Vrijdag, 16:30

‘Zo!’ Met een aangenaam, verwachtingsvol gevoel trok Elly het portier van de auto dicht. ‘We kunnen gaan!’

‘Alles bij je?’ vroeg Robert, terwijl hij de startknop indrukte. ‘Ook mijn...’

‘... scheerapparaat, ja, dat heb ik.’

Ze lachten even naar elkaar. De eerste drie keer dat ze samen buitenshuis geslapen hadden was ze het vergeten. Daarna nooit meer, maar het was een terugkerend grapje geworden.

‘Goed, dan gaan we.’

Hij startte de motor, zag de buurman staan en opende zijn raam nog even. ‘Vincent! Tot zondag jongen!’

Vincent stak zijn duim op. ‘Prettig weekend!’

‘*Cheers*. Hou je het fort zolang in de gaten?’

‘Misschien ga ik zelf wel even snuffelen...’

‘M’n iPad hoeft je niet te zoeken, die gaat mee,’ lachte Robert.

Hij sloot het raam, stak zijn hand nog even op en reed langzaam weg. Elly zette de radio op haar favoriete zender en neuriede mee met een vrolijk nummer van Trinity, terwijl ze de bekende straten en gebouwen langs zag glijden.

‘Het fort,’ herhaalde ze vrolijk. ‘Grappig.’

Ze dacht aan hun gezellige twee-onder-een-kap en ineens sloeg haar hart een slag over.

‘O nee hè.’

‘Wat?’

‘Ik weet niet zeker of ik het koffiezetapparaat wel uitgezet heb.’

‘Oh. Daar moet je gewoon van uitgaan.’

Ze keek ongerust achterom, alsof ze hun huis nog kon zien.

‘Maar ik ben het weleens vergeten...’

‘Ik ga echt niet meer terug nu. Je moet er maar op vertrouwen dat je het gedaan hebt.’

‘En als dat niet zo is?’

‘Kop op meid. In het ergste geval heb je maandag een lekker sterke bak koffie,’ grapte hij.

‘Of een afgebrand huis.’

Hij grijnsde, niet onder de indruk. ‘Dan bellen we de verzekering.’

Hij floot even mee met het wijsje op de radio. ‘Gelukkig ging het allemaal goed met de kinderen. Fijn dat je ouders ze wilden komen halen, dat scheelde weer een ritje,’ probeerde hij van onderwerp te veranderen.

‘H-hmm.’ Zou er nog een laagje koffie in gestaan hebben? Of had ze de kan leeggegoten? Ze wist het niet meer.

‘En het is lekker weer – wat wil je nog meer?’ Hij keek opzij en zijn lach verdween. ‘Ga je je nou het hele weekend druk maken om dat stomme apparaat?’

‘Sorry, ik zit gewoon niet lekker als ik het niet weet. Ik bel Vincent wel om te vragen of hij het even wil checken...’

Voor hij kon protesteren had ze het nummer ingetoetst op haar mobiel.

Hij wierp haar een norske blik toe terwijl ze wachtte tot de telefoon werd opgenomen. Toen er een minuut later nog geen gehoor was gaf ze het op.

‘Check het dan ook vóór je de deur op slot doet,’ mopperde hij. Ze zuchtte. ‘Oké. Ik hou erover op.’

Hij keek opzij om te zien of ze het ook echt losliet en ze glimlachte gemaakt. ‘De McDonald’s dan maar? Om het weekend feestelijk in te luiden?’

Hij knikte en gaf plankgas, terwijl zij nog snel een berichtje naar Vincent typte.

Bij de eerste McDonald’s die ze tegenkwamen stopten ze om iets te eten. Ze genoten van de ongezonde maar lekkere hap en gingen met een voldaan gevoel – en een hernieuwde opperbste stemming – weer op weg. Ze lagen lekker op schema en zouden ruim op tijd aankomen op hun bestemming als het verkeer zo mee bleef zitten. Elly keek op de tomtom en meldde dat ze nog drie afslagen hoefden.

‘Nog maar drie? Komt er nog een tankstation?’ vroeg Robert.

‘Ja, na de volgende afslag. Hoezo? Je hoeft toch nog niet te tanken?’

‘Even een krant halen. Die ligt nog thuis, bedacht ik net.’

‘Oh. Nou, dan lees je hem maandag toch?’

‘Ik wil hem vandaag graag lezen.’

‘Je gaat een krant kopen die we thuis hebben liggen? Dat meen je niet!’

‘Dat meen ik wel; ik wil het gewoon graag vandaag lezen. Wat kost het helemaal, twee euro?’

‘Nou, ik vind het belachelijk.’

‘Waarom?’

‘Aan de andere kant van de wereld komen mensen om van de honger en jij geeft geld uit aan iets wat je nota bene al hebt!’

‘Als dat het maar is. Ik stop zondag wel twee euro extra in de collectezak.’

‘Daar gaat het niet om en dat snap je best. Het is decadent.’

Robert mompelde iets lelijks.

‘Wat zei je?’ vroeg Elly, die het best verstaan had.

‘Dat je een zeurpiet bent.’

‘Je zei héél wat anders.’

‘Als je het verstaan hebt hoeft ik het niet te herhalen.’

‘Doe dat maar niet, nee. Een beetje respect, graag.’

Hij stopte de discussie door de auto te parkeren, uit te stappen en het portier dicht te smijten. Elly ging achter hem aan. Niet om hem tegen te houden – dat was toch zinloos – maar om te kijken of hij niet nog meer onzin ging kopen.

Toen ze in de rij voor de kassa stonden zakte haar verontwaardiging wat. Zijzelf had vroeger bij haar thuis over elke cent na moeten denken en het was haar tweede natuur geworden om bij elke uitgave de vraag te stellen of het wel echt nodig was – en dan was daar altijd nog het minder bedeelde deel van de wereld dat meekeek in haar portemonnee. Robert daarentegen was van huis uit gewend om van geld geen probleem te maken – als je er genoeg van had, waar zou je dan moeilijk over doen?

Misschien had ze er niet zo’n punt van moeten maken. Het ging tenslotte maar om twee euro...

Ze waren nog niet aan de beurt en Elly begon wat om zich heen te kijken. Ze meed de aanblik van het koffiezetapparaat, dat links voor haar stond te pruttelen en onmiddellijk visioenen opriep van afgebrande huizen en een geroosterde kat. *Maar Shadow ontsnapt vast door het kattenluikje... als de brandweer er maar bij is voor het overslaat naar de burenen...*

Ze checkte gauw haar mobiel, maar er was nog geen bericht.

Voor haar stond een jonge vrouw op hoge hakken wild te rommelen in haar zakken. Ze stond bij de kassa twee Marsen af te rekenen en kwam blijkbaar vijftig cent te kort. Buiten toeterde een auto en ze zwaaide verontschuldiging naar de bestuurder.

‘Sorry, mijn partner vergat die Marsen net en ik dacht dat ik nog wat meer kleingeld had,’ wendde ze zich tot de verkoper bij de kassa. ‘Ik had mijn tas even moeten pakken, die ligt in de auto...’ Ze tastte nog één keer vertwijfeld in haar zak. ‘Weet je, laat anders maar,’ zei ze met een zenuwachtige blik op de rij achter haar. Ze wilde de Marsen terugschuiven naar de verkoper.

‘Wacht even,’ zei Elly. Ze zocht in haar portemonnee en vond een muntje van vijftig cent. ‘Hier.’

‘O, dank u wel! Wat aardig.’

‘Ach, het is maar vijftig cent.’

Robert zweeg, maar ze kon voelen dat hij het er niet mee eens was. Zijn gezicht stond op onweer.

‘Waarom deed je dát in vredesnaam?!’ beet hij haar toe zodra ze terug in de auto waren.

‘Wat, die vrouw helpen? Het was maar vijftig cent hoor.’

‘Heb je gezien in wat voor bak die vent van haar reed? Een gloednieuwe Audi Q5! Dat is zeker het deel van de wereld dat omkomt van de honger, waar jij Marsen voor ze moet betalen!’

Ze zweeg, zo gauw niet in staat tot een gevat weerwoord. Hij tierde door terwijl hij de auto startte en wegreed.

‘Het ene moment moeilijk zitten doen over een snertkrant van twee euro en het volgende moment aan een wildvreemde die duidelijk genoeg heeft geld weggeven. Die logica ontgaat me volledig.’

‘Het ging om het gebaar, niet om of ze armlastig waren. Als je iemand kunt helpen...’

‘Dus goed doen voor een ander is goed, zolang die ander maar niet je man is.’

‘Als jij vijftig cent tekort zou komen zou ik het ook aan je geven.’

‘Maar twee euro is weer te veel. Goed om te weten hoeveel ik je waard ben.’

Ze wilde een scherp antwoord geven, besefte ineens hoe absurd hun discussie werd – en begon te giechelen.

Ze zag hoe hij vergeefs probeerde zijn norske uitdrukking in stand te houden.

‘Tuttebel!’ mompelde hij even later hoofdschuddend, maar hij lachte erbij.

‘Dat klinkt al een stuk respectvoller dan “stomme doos”!’

‘Sorry. *In the heat of the moment...*’

‘Geeft niet.’ Ze zuchtte opgelucht, blij dat ze er weer uit waren. ‘We moeten er zo af, trouwens.’

Hij keek op de tomtom, die op dat moment met vriendelijke stem Elly’s aanwijzing herhaalde. Hij verliet de snelweg en twintig minuten later zagen ze een bord dat hun eindbestemming aangaf. Nog een paar minuten later doemde het hotel op en konden ze de auto parkeren en hun spullen uitladen.

In de deuropening stond een echtpaar van een jaar of zestig gearmd te wachten. Zodra ze het stel bepakt en bezakt aan zagen komen wierpen ze elkaar een liefdevolle blik toe en kwamen hen stralend tegemoet. De vrouw strekte haar armen uit en schudde eerst Elly en daarna Robert hartelijk de hand.

‘Welkom, welkom,’ zei ze, met een brede glimlach. ‘Wij zijn Jan en Irene. Wat heerlijk dat jullie mee willen doen aan onze huwelijkskursus.’

Vrijdag, 19:15

Ze zetten hun tassen neer, trokken hun jassen uit en keken nieuwsgierig om zich heen. De kamer was eenvoudig maar stijlvol ingericht, met gordijnen en beddengoed in warm donkergeel. In een hoek stonden een bankje en een tafeltje met daarop twee kladblokken, een vaasje met kunstrozen en een schaal met wat snoep-hartjes.

‘Drie keer raden welke van jou is,’ zei Elly, terwijl ze de kladblokken – een roze en een zwarte – even omhoog hield.

Ze pakte een hartje, las ‘love’ en stopte het in haar mond. Het tweede hartje, ook met ‘love’, wilde ze aan Robert geven, toen ze zag dat op alle hartjes hetzelfde woord stond. Ze fronste. Hier had iemand wel heel erg z’n best gedaan.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Robert, terwijl hij zich op het bed liet vallen. Het kraakte luid.

‘Van het bed?’ grinnikte Elly. ‘Krakkemikkig!’

Hij draaide zich een keer om en het bed protesteerde nog luider.

‘Oei. Dat wordt héél rustig blijven liggen vannacht.’

‘Welnee.’ Hij maakte wat expliciete testbewegingen en het bed kraakte ritmisch mee. ‘Dat hoort toch niemand.’

‘Dat zijn dunne muurtjes, hoor!’

‘Ze zijn allemaal getrouwd, daar kijkt geen kip van op. Misschien blaast het hun eigen relatie wel nieuw leven in als ze een beetje mee kunnen genieten.’

‘Of ze zitten morgenochtend allemaal chagrijnig aan het ontbijt omdat ze niet konden slapen door de geluidsoverlast. Hier, vangen.’ Ze wierp hem het snoepje toe, dat hij in de lucht ving. ‘Wat vond je van dat stel bij de deur?’

‘Jan en Irene? Geweldig. Zelden een ouder stel gezien dat nog zo gek op elkaar is.’

Ze hoorde het cynisme en keek hem verbaasd aan. ‘Waarom zouden ze níet gek op elkaar zijn?’

‘Het lag er zo dik bovenop.’

‘Ach, jij ook altijd. Dat jij niet van knuffelen in het openbaar houdt wil nog niet zeggen dat een ander het niet oprecht kan doen. Misschien doe je na dit weekend wel net zoals zij.’ Ze lachte hem overdreven lief toe. ‘We zijn hier per slot van rekening om wat van ze te leren.’

‘*In your dreams, dear.*’ Hij stond op en legde een arm om haar middel. ‘Ik hou inderdaad niet van klef doen in het openbaar. Dat doe ik liever als we samen zijn.’

‘Ja, ja, maar ondertussen mag iedereen wel door de muren heen van je meegenieten,’ lachte ze. Ze veegde zijn arm weg en pakte de sleutels van hun kamer, die in het slot van de deur zaten. ‘Kom, we gaan ons maar eens melden.’

Ze liepen naar de eetzaal, die makkelijk te vinden was – ze hoefden de geur van koffie en het rumoer dat in de verte klonk maar te volgen. In de deuropening stonden ze even stil toen ze de groep zagen waar ze het hele weekend deel van uit zouden gaan maken.

Ze wisselden een veelbetekenende blik.

‘We zijn de jongsten...’

Ze zochten in de zee van grijze haren om te kijken of er misschien nog een stel van onder de vijftig bij zat, toen er een dame

breed glimlachend op hen afkwam en hen enthousiast de hand schudde.

‘Ik ben Marry en laat me raden, jullie zijn Pepijn en Liv!’

‘Eh, nee, wij zijn Robert en Elly,’ antwoordde Elly, terwijl ze de vrouw voor haar bekeek. Ze was gekleed in een bloemetjesblouse op een kokerrok, een beetje gezet, met keurig kortgeknipt krulletjeshaar en vuurrode wangen. Hoorde ze bij de leiding? Ze keek even naar Robert, maar die had zich weinig subtiel omgedraaid en bewonderde nu een schilderij aan de muur.

‘Zul je altijd zien, er misten nog twee stellen en ik gok net de verkeerde. Robert en Elly. Kijk eens, daar liggen jullie naamkaartjes en lusten jullie een kop koffie?’

Voor Elly antwoord kon geven had ze de naamkaartjes al gepakt en ging koffie halen. Elly stootte Robert aan en fluisterde hem toe dat hij niet zo asociaal moest doen. Hij haalde zijn schouders op en wilde net iets zeggen toen Marry met twee koppen koffie aan kwam lopen, die ze op een tafeltje naast hen neerzette.

‘Zo, alsjeblieft. Het leven begint pas na een bakkie koffie, nietwaar? Waar komen jullie vandaan?’

‘Uit Amstelveen.’

‘Zo, da’s een eind rijden helemaal naar Drenthe! Maar het is hier wel erg mooi hoor, zeker met die prachtige nazomer die we nu hebben. Wij komen ‘uut Grunn’, zoals dat heet, uit Groningen, hoewel, eigenlijk komen we uit Brabant, mijn man is daar geboren, maar Karel... Karel, waar zit je?’

Ze keek zoekend om zich heen, zag haar man achter zich aandachtig naar zijn koekje kijken en trok hem naar voren. ‘Karel, kijk eens, dit zijn Robert en Elly; dit is Karel. Wat is er met dat koekje, schat? Neem maar gerust hoor, het avondeten is al weer even geleden. Eigenlijk heet hij Karel Frederik, en van achteren Corbijn, KFC dus, net als Kentucky Fried Chicken, da’s makkelijk te onthouden, hè?’

Ze lachte smakelijk, maar Elly stond het schaamrood op de kaken. Robert pakte haar bij de arm en liep met haar naar de uitgang.

‘We pakken onze spullen en gaan er nu vandoor. Niemand zal het merken,’ zei hij zacht, terwijl hij de deur van de zaal achter zich dichttrok.

‘Dat kunnen we niet maken, we zijn er net!’ fluisterde Elly terug. ‘We moeten het een kans geven, ze zullen heus niet allemaal zo zijn.’

‘Hoor eens, dit is gewoon een vergissing. Dat zijn allemaal pensionado’s daarbinnen! Kom, we gaan lekker met z’n tweeën in een hotelletje ergens hier in de buurt.’

‘Ho, wacht.’ Elly stond stil en keek gespannen naar de deur. ‘Zó oud zijn ze nou ook weer niet. Is het enige probleem dat we de jongsten zijn?’

‘En Mrs. Bouquet daarbinnen. Ik kan die vent van haar nu niet meer onder ogen komen zonder aan gebraden kip te denken! De dag dat jij mij zo voor gaat stellen ...’ Hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘En dan nog. Al was er maar één ander stel niet bejaard geweest, dan was het misschien een ander verhaal geweest. We vallen nu totaal buiten de boot. We hebben ons vergist. Kom.’

Elly volgde hem door de gang terwijl ze woorden zocht om hem tegen te houden, toen ze bij de hoek van de gang bijna tegen een ander stel aanbotsten. Ze schrokken, boden tegelijk hun excuses aan, lachten.

‘Huwelijkscursus gezocht!’ riep de man vrolijk. ‘Gaan we nu al de verkeerde kant op?’

Hij kon niet ouder zijn dan 25, en zijn vrouw zag er nog jonger uit. Die gingen de verrassing van hun leven krijgen zo meteen.

‘Nee hoor, het is deze kant op.’ Elly wees naar de gang waar ze zojuist uitkwamen. ‘Jullie zijn zeker Pepijn en Liv?’